Aducând mult rod

Aducând mult rod

“Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit ca voi să mergeţi şi să aduceţi rod, şi rodul vostru să rămână, pentru ca orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, să vă dea.” (Ioan 15:16)

Fiecare inimă creștină dorește să aducă mult rod pentru ca Tatăl să fie glorificat. Dacă un om nu are această dorință, putem conclude cu siguranță că este mort, fără a avea lucrarea Domnului în sufletul lui. Este intenția noastră să medităm puțin la cum se face lucrul acesta, și pentru aceasta ne vom întoarce la chiar vorbele Domnului nostru. El va fi Învățătorul nostru, iar noi vom fi ucenicii Lui, așezați la picioarele Lui ca elevi.

Știu că vița și mlădițele ne arată ce erau Domnul și ucenicii Lui atunci când au fost aici pe pământ. El a înlocuit Israelul care s-a dovedit a fi o viță neroditoare, pentru ca apoi El să aducă rod lui Dumnezeu acolo unde ei au falimentat; dar parabola a fost scrisă pentru învățătura noastră, iar analogia dintre viță și mlădițe, Hristos și ucenicii Lui rămîne, iar Domnul dorește ca noi să învățăm lecția acestei parabole, iar apoi învățând-o, să aducem mult rod. Nu vom privi la mlădițele care nu aduc rod, simpli mărturisitori ai lui Hristos, care au numele că trăiesc dar sunt morți, ci vom privi la mlădițele roditoare. Acestea sunt în primul rând subiectele puterii curățitoare ale lui Hristos, și apoi a mâinii care curăță permanent, a Tatălui.

"Eu sunt vița cea adevărată."

Trebuie să începem aici, pentru că acest măreț “Eu sunt” al acestei declarații, este începutul și sursa oricărui rod pentru Dumnezeu. El nu a fost mlădița roditoare a unei viţe deja existente, nici cel mai ales vlăstar a unei umanități nevoiașe și căzute, ci El era însuși vița din care orice rod trebuie să vină. Iudeii de sub lege au fost puși la test și găsiți nepotriviți iar acum religia lor a fost lepădată ca un lucru fără valoare, pentru că a produs doar struguri acrii. În filozofia grecilor nu a fost niciodată viață sau rod pentru Dumnezeu – “Omule cunoaște-te pe tine însuți” a fost forma ei cea mai înaltă – dar Hristos a venit și tot rodul pentru Dumnezeu este de atunci de la El și nici un om nicodată nu poate sau nu va putea să aducă rod dacă nu rămâne în El. Ca să folosim o altă imagine din alt text al Scripturii, “ca să fiţi ai Altuia, care a fost înviat dintre morţi, ca să aducem rod lui Dumnezeu.” (Romani 7:4)

"Fără Mine nu puteți face NIMIC"

Este un cuvânt care atrage atenția, izbitor; fie ca toți să înțelegem toată puterea lui.

> “Deja voi sunteţi curaţi, datorită Cuvântului pe care vi l-am spus.” (v. 3).

Aici începe contactul nostru vital cu Hristos, pentru că încă vorbesc de cei care sunt mlădițe roditoare. Cuvântul Lui ne-a curățit. El nu vorbește de sângele Lui aici; sângele prețios ne-a curățit de păcatele noastre, de lucrurile rele pe care le-am făcut, dar Cuvîntul Lui ne-a curățit de ceea ce eram. “v-aţi curăţit sufletele prin ascultarea de adevăr,” (1 Petru 1:22). Cuvântul Lui ne-a atins sufletele cu o putere curățitoare, vitală; am fost născuți din nou prin aceasta, și curățiți de orice falsă speranță pentru a găsi totul doar în Hristos.

Petru a fost un exemplu al acestui lucru atunci când a răspuns la întrebarea Domnului. “Isus le-a spus deci celor doisprezece: „Şi voi vreţi să plecaţi?” Simon Petru I-a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii eterne şi noi am crezut şi am cunoscut că Tu eşti Sfântul lui Dumnezeu“. (Ioan 6:68-69). Posibil ca el să nu fi înțeles deplin semnificația cuvintelor sale, pentru că ele sunt de fapt mărturia deplină a credinței creștine. Aceasta înseamnă că Templul și ritualurile lui nu mai aveau acum nici-o importanță pentru ei; că preoții și jertfele lor nu-i mai atrăgeau; că tot ritualul acelei religii în care ei au sperat odată să găsească viață a fost judecat de ei ca fiind fără profit. Adică s-au întors de la eforturile personale pentru viață și neprihănire pentru a găsi totul în Hristos.

“La cine să ne ducem?” a zis Petru, “totul ne-a dezamăgit, firea cu toate lucrările ei este fără valoare. Tu singur ai cuvintele vieții veșnice; în tine sunt acum toate speranțele noastre; în Tine se încrede credința noastră. Tu ești dătătorul vieții, Fiul Dumnezeului celui Viu.” Cuvântul Domnului a venit la ucenici ca lumina, descoperind inutilitatea și corupția a tot ce fusese înainte, curățându-i de aceasta, călăuzindu-i să se întoarcă de la acele lucruri și de la ei la Hristos. Despre astfel de ucenici Domnul a putut spune “Deja voi sunteţi curaţi datorită Cuvântului pe care vi l-am spus.” Dumnezeu să fie lăudat dacă mărturisirea lui Petru este și a noastră.

> “Pe orice mlădiţă în Mine oricare aduce rod, El (Tatăl) o curăţă, ca să aducă mai mult rod.”

Nici-o plantă fructiferă nu are mai multă nevoie de îngrijire decât vița, pentru că niciunul nu are mai mulți dușmani, și nici-un fruct nu este mai delicat și nu se strică atât de ușor. Trebuie să fie vegheată cu mare grijă și curățată în permanență și asta nu înseamnă o simplă altoire. Înseamnă mult mai mult decât atât – trebuie să fie curățată de paraziții care o atacă și care ar distruge-o. Nu sunt un expert al viticulturii, dar știu câte ceva despre viața creștină și exercițiile ei și văd o analogie izbitoare între paraziții care atacă via și lucrurile care împiedică rodul în viața creștină.

Vorbesc acum de vița așa cum este ea cultivată într-o asemena țară ca Anglia unde este o plantă exotică, și are deci nevoie de grijă și protecție de condițiile adverse, mai mult decât dacă ar fi o plantă obișnuită acestui sol. Aici analogia are o forță foarte mare, pentru că viața cerească este a noastră și este singura viață roditoare, nu aparține acestei lumi reci; este o plantă exotică aici. Condițiile care o înconjoară îi sunt adverse, iar dușmanii mulți, pentru că diavolul urăște să vadă pe copii lui Dumnezeu aducând rod așa cum îl urăște pe Dumnezeu însuși. Ce mângăiere însă să știm că TATĂL ESTE VITICULTORUL. Ce grijă grațioasă va arăta El în cultivarea noastră, pentru că Taăl este izvorul

oricărui har. El este cel care curăță mlădițele care aduc rod, pentru a aduce și mai mult rod. Înțelepciunea perfectă și dragostea se combină în căile Lui cu noi, și El știe cum să ne facă capabili să rodim în ciuda condițiilor adverse și a influențelor negative care ne înconjoară, și El știe cum să ne curețe de orice parazit.

Unul dintre cei mai mari paraziți care strică mlădițele și distruge rodul este măzărarul. El își face lucrarea nimicitoare în întuneric și nu poate fi văzut ziua. Pentru a fi descoperit și vița să fie scăpată de lucrarea lui distructivă, viticultorul trebuie să-l lumineze cu lanterna noaptea. Nu suportă lumina și cade de pe viță atunci când lumina vine asupra lui. Există și în viețile noastre lucruri rele care lucrează în secret exact ca ploșnița, neștiute de nimeni, decât de noi și Dumnezeu, iar prezența lor se face simțită doar prin rezultatele lucrării lor de distrugere: vigoare spirtuală scăzută și puțin rod – gânduri murdare, intenții secrete, ambiții egoiste, poate: acestea sunt ploșnițele care dacă vor fi îngăduite ne vor strica foarte eficient rodirea.

Când ploșnița și-a făcut locuința în vie este foarte greu să o mai dai afară; de fapt este posibil să fie pierdute câteva recolte din cauza ei, iar aceste lucruri rele secrete, se dezvoltă deseori în rele deschise care strică rodirea creștinului pentru multe zile. Este posibil să fie lucruri de care noi să nu ne dăm seama, sau pe care nu le-am considerat rele, și totuși pe care Dumnezeu le vede că ne vlăgiesc puterea. Avem nevoie să ne rugăm rugăciunea lui David. “Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! Încearcă mă şi cunoaşte-mi gândurile! Şi vezi dacă este în mine vreo cale a întristării şi condu mă pe calea eternă! (Ps. 139:23,24)

Dumnezeu cercetează prin lumina Cuvântului Său. Ce minunată este puterea pe care o are! “Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunzând până la despărţirea sufletului şi a duhului, a încheieturilor şi a măduvei, şi în stare să judece gândurile şi intenţiile inimii. Şi nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale şi descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” Evrei 4:12,13.

Un alt mare parazit este ploșnița, și nici-o viță nu poate scăpa dacă împrejurimile sunt murdare. Dacă există plante infectate în apropiere sau grămezi de gunoi sunt strânse în vița de vie, viticultorul poate spune “la revedere” oricărei speranțe pentru un sezon roditor, pentru că parazitul va avea grijă de asta. Aceasta ar trebui să ilustreze faptul că trebuie să avem grijă nu doar la viața noastră interioară, la ploșniță, dar trebuie de asemenea să fim atenți la legăturile noastre, pentru că “ tovărășiile rele strică obiceiurile bune” .“ Nu iubiți lumea nici lucrurile din lume.” Este un cuvânt necesar care curăță. Tatăl însuși este îngrijorat de aceasta, pentru că Domnul s-a rugat atunci când era aproape să-i lase pe ai Lui în lume “Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Sfinţeşte-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. (Ioan 17:15-17)

Și pe o asemenea linie vine o chemare clară către noi din Scriptură, “De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi despărţiţi“, spune Domnul; şi „nu atingeţi ce este necurat,” Și dacă frica de consecințele unei asemenea separări ne face să ezităm, Dumnezeu își ia angajamentul în Numele și cuvântul Lui că El va avea grijă de noi, pentru că adugă “ şi Eu vă voi primi; şi vă voi fi Tată şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic.” Este Domnul Cel Atotputernic care spune acest lucru. Ce lucru minunat este să-L avem pe Domnul Cel Atotputernic ca Tatăl nostru! Dar unii dintre noi este posibil să fim obligați să trăim cu cei neevlavioși din această lume, și cu siguranță că trebuie să ne amestecăm cu ei la munca și afacerea noastră. Ce să facem? Ei bine atât cât depinde de noi, trebuie să trăim în pace cu ei, făcând bine tuturor, dar putem fi, și trebuie să fim, despărțiți în inimă și practică de căile și căutările lor. “Fiul meu dacă niște păcătoși te vor amăgi nu te învoi.”

Atmosfera pe care frunzele viței o respiră trebuie ținută umedă și proaspătă, pentru că dacă i se dă voie să fie uscată vița va fi atacată de păianjenul roșu, un parazit microscopic care poate crea mare haos în vița de vie. Iar noi avem nevoie de umezeală divină și de înviorare permanentă de sus, la fel sufletele noastre vor deveni uscate în ciuda separării noastre de ceea ce considerăm a fi lucruri rele. Un om poate fi foarte uscat în sufletul său, lipsit de farmec, neiubitor, și totuși un om separat; dar o asemenea separare este una pentru el și nu pentru Hristos; este separarea Fariseului, și nu există nimeni atât de uscat ca Fariseii.

Atunci când un creștin devine critic, dur față de frații săi, dur în judecățile sale, impunând doar părerile sale, sau propria conștiință ca un standard pentru ceilalți, este sigur că nu a respirat atmosfera dragostei care ține sufletul proaspăt și ne face să fim răbdători și blânzi. “Rămâneți în dragostea Mea” a spus Domnul nostru în acest capitol, și aceasta este atmosfera care ne va păzi de ravagiile păianjenului roșu. Cu cât vom vedea mai mult răul acestei lumi și necesitatea separării de ea, cu atât este mai necesar să fim păstrați în desfătarea părții pozitive a vieții noastre creștine, pentru că dacă nu vom arăta bunătatea și blândețea lui Hristos, vom deveni duri, și acrii, și uscați. Atmosfera pe care o respirăm este foarte importantă.

Există o diferență între o atmosferă umeda, proaspătă, caldă și un frig jilav și deprimant. Dacă acesta din urma domină, MUCEGAIUL va ataca vița, îi va fura seva și îi va opri respirația. Lumea este un loc rece și îmbâcsit pentru cel credincios. Ultima parte a capitolului nostru ne-o arată în contrast total cu sfera divină de dragoste în care ne-a chemat Dumnezeu. Este o sferă a urii, pentru că L-a urât pe Isus și pe Tatăl Său, pe care El l-a descoperit deplin și binecuvântat, și ne va urî și pe noi pentru că noi suntem ai Lui. Dar sufletele noastre se pot ridica deasupra, și dacă fiind în lume sufletele noastre trăiesc în sfera proprie de dragoste, și respiră atmosfera divină a părtășiei cu Domnul, atunci nu vom fi creștini mucegăiți; dar dacă devenim neglijenți și ne așezăm în lume, devenind astfel căldicei sub influența ei, nici reci nici în clocot, atunci cu siguranță că așa vom fi.

SEZONUL DE IARNĂ este sezonul în care viticultorul acordă o atenție specială curățirii mlădițelor și în ceea ce putem numi sezoanele noastre de iarnă Tatăl vine foarte aproape de noi ca să ne curețe și să ne altoiască. Când vin încercările, poate de boală și suferință, sau stresul împrejurărilor, sau doliu, putem fi siguri că Tatăl are ceva să ne spună, iar El va face ca aceste lucruri, pe care nu le-am putea suporta dacă El nu ar fi aproape de noi, să se întoarcă spre rodirea noastră cu rod mai mult și mai dulce, dacă suntem exersați prin ele. Să nu permitem ca gândul că Dumnezeu are ceva împotriva noastră să pătrundă în mintea noastră atunci când vin încercările sau să spunem așa cum unii mi-au spus mie: “Nu știu de ce ar trebui ca Dumnezeu să mă pedepsească astfel.”

A simți și a vorbi în felul acesta arată o părere falsă despre vicisitudinile vieții, și le fură celor care o au marea binecuvântare pe care Domnul o are pentru ei. “Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubeşte,” și dacă ne-ar lăsa în pace liberi de orice încercare, este posibil să devenim alarmați și să ne temem că nu suntem nicidecum mlădițe roditoare. Dacă suntem aproape de El atunci ne vom dori lucrarea Lui cu noi, chiar dacă procesul nu este unul fericit ci dureros, pentru că va fi o răsplată mare. S-a spus, și este adevărat, ca viticulturoul nu este niciodată atât de aproape de viță ca atunci când o altoiește, și noi putem fi siguri că Tatăl nu este niciodată atât de aproape de noi ca atunci când trecem printr-o încercare după voia Lui, putând astfel aștepta roadele dătătoare de pace al neprihănnirii ca rezultat al acestui lucru.

“Cine rămâne în Mine şi Eu în el, acela aduce mult rod;”

Cuvintele Domnului în acest capitol ne fac să înțelegem faptul solemn că SUNTEM RESPONSABILI să aducem rod. Este un capitol al responsabilității dar si al unui mare privilegiu. Grija și harul Tatălui și lucrările Lui cu noi sunt o parte a problemei, responsabilitatea noastră este celaltă parte. Am fost aleși, rânduiți și chiar ni s-a poruncit să aducem rod care să rămînă. Care este răspunsul nostru? Cu siguranță o ascultare bucuroasă și binevoitoare. Totuși eforturile oamenilor sunt în zadar; mlădițele sunt sterpe și nefolositoare despărțite de viță. “După cum mlădiţa nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi aduce rod, dacă nu rămâneţi în Mine.”

“FĂRĂ Mine nu puteţi face NIMIC.”

Omul care nu rămâne în Hristos, și este aruncat ca mlădiță și se usucă, este un apostat, care se întoarce deplin de la credința creștină pentru că nu a avut niciodată o legătură vitală cu Hristos. Iuda este cel mai bun exemplu pentru aceasta. Nici-un creștin adevărat nu poate fi în acest verset; totuși un creștin adevărat poate fi mai mult sau mai puțin îndepărtat de la Hristos prin vicleniile diavolului, de aceea avem avertizări în Cuvânt și este nevoie de veghere din partea noastră. Omul care se întoarce la filozofie – înelepciunea oamenilor care nu duce nicăieri – cu speranța de a-și îmbogăți viața și de a deveni un creștin mai roditor, este îndepărtat de la Hristos, pentru că el caută în afara lui Hristos ceea ce se poate găsi doar în El. Omul care se întoarce la regulile și tradițiile oamenilor, la forme și ceremonii, gândind că religia lui va deveni mai atractivă și mai impresionantă prin aceste lucruri, și că, credința în Hristos are nevoie de aceste lucruri pentru a fi mai bună și completă, omul acesta s-a depărtat de Hristos.

Acestea erau capcanele puse de diavol înaintea celor din Colose pe vremuri. Astăzi le cunoaștem ca Modernism și Ritualism, și majoritatea crestinismului mărturisitor a căzut fie într-o formă fie în cealaltă. Cuvântul de avertizare este mai actual ca niciodată. “Vedeţi să nu fie nimeni care să vă fure prin filosofie şi amăgire deşartă, după tradiţia oamenilor, după cunoştinţele elementare ale lumii şi nu după Hristos.”

Omul care se așează sub legea lui Moise și speră ca prin eforturile lui să o țină, și astfel sa-și perfecționeze creștinismul și să ajute Duhul Sfânt care locuiește în el să producă mai mult rod în viața lui, este deturnat de la Hristos. Aceasta era greșeala Galatenilor, și lor apostolul le-a scris: “Aşa de fără minte sunteţi? După ce aţi început în Duh, acum sfârşiţi în carne? Pentru că toţi cei care sunt din faptele legii sunt sub blestem,” Spinii și mărăcinii sunt conectați cu blestemul, și nu rodul.

Omul care este umflat de mîndrie și se laudă cu progresul omenirii, spunând, “ sunt bogat, m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic”, nu rămîne în Hristos, a fost deturnat de la El, și nu știe că ținând pe Hristos afară din viața lui, este nenorocit, sărac, orb și gol. Aceasta este greșeala celor din Laodicea cea mai gravă dintre toate, în care nu poate fi rod pentru gloria Tatălui, sau pentru Hristos. Sfârșitul lui este că va fi respins deplin, ca foarte dezgustător pentru Domnul.

Am privit la multe lucruri negative care strică rodul mlădițelor viei, și care deturnează sufletele de la Hristos, singura sursă a rodirii, pentru că nu trebuie să fim ignoranți ai acestor lucruri; și totuși acestea reprezintă partea negativă a problemei și trebuie să avem partea pozitivă altfel vom fi mlădițe sterpe. TREBUIE SĂ RĂMÎNEM ÎN HRISTOS cu hotărâre de inimă. Acesta trebuie să fie pentru noi un lucru zilnic și practic dacă vrem să aducem rod.

Două lucruri au lucrat împreună pentru a ne face mlădițe roditoare. Harul suveran al Domnului care ne-a ales și rânduit ca noi să mergem și să aducem rod, și CREDINȚA din noi care răspuns acelui har. A rămâne în Hristos este a continua unde harul ne-a așezat. Am amintit cursa Colosenilor; ei erau în pericolul de a cădea în ea pentru că nu-și dădeau seama de măreția și atotsuficiența lui Hristos. “Deci, după cum L-aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să umblaţi în El, înrădăcinaţi şi fiind zidiţi în El şi întăriţi în credinţă, după cum aţi fost învăţaţi, prisosind în ea cu mulţumire.” (Coloseni 2:6,7)

Atunci când am venit la El ca păcătoși neajutorați și nevoiași L-am găsit suficient pentru mântuirea noastră nu am căutat pe nimeni sau un alt lucru ca să-L ajute în această lucrare mare, iar noi înșine eram neputincioși în aceasta. El a făcut totul. Așa cum am început așa trebuie să continuăm; așa cum atunci eram cu totul dependenți de El, așa suntem și acum și așa vom fi, pentru că așa cum mlădița este doar un băț uscat fără viță, tot așa noi nu avem viață despărțiți de Hristos.

A rămâne în El, este să continui în această dependență completa față de El cu care am început. El nu ne va respinge sau dezamăgi. Toată plinătatea dumnezeirii locuiește trupește în el, iar noi suntem împliniți în El, nu avem nevoie să căutăm nimic în afara Lui. El este singura sursă a tuturor resurselor de viață spirituală, de sevă și vigoare.

AFECȚIUNEA trebuie să fie la fel de activă ca și credința. Credința poate fi atât de fragilă că se va agăța de Hristos dintr-un sentiment al nevoii, și să fie satisfăcută să aibă nevoia împlinită și despovărată, dar afecțiunea se va lipi de El de dragul Lui și se va bucura de cunoștiința unirii cu El. El ne iubește așa cum Tatăl îl iubește pe El. Se poate măsura o asemenea dragoste? Nu, pentru că este nemăsurabilă, și totuși așa suntem iubiți, iar dorința Lui este să rămânem în dragostea Lui. De la aceasta a căzut adunarea din Efes iar rodul lor a fost stricat. Dar dragostea Lui nu este îndeajuns de atractivă ca să ne facă să dorim să continuăm în ea? Așa cum dragostea Lui este răsuflarea sufletelor noastre, rodirea va fi rezultatul simplu și natural.

ASCULTAREA merge mână în mână cu afecțiunea, noi arătăm dragostea noastră față de Domnul nu prin ceea ce spunem ci prin ascultarea noastră față de cuvântul Său. Există un singur cuvânt deasupra celorlalte cu care El a insistat asupra noastră, cea mai mare poruncă a Lui “IUBIȚI-VĂ UNUL PE ALTUL”, și asta nu așa cum vă iubiți unii pe alții, ci, “AȘA CUM V-AM IUBIT EU.” Dacă suntem indiferenți față de cuvântul Său și dacă nu ascultăm de poruncile Lui este clar că nu suntem în partășie cu El, am pierdut legătura practică momentan, iar rodirea noastră va avea de suferit. Dar dacă ținem poruncile Lui, comunicarea va curge de la Domnul către noi iar acest lucru este de cea mai mare importanță pentru rodire, pentru că aceste lucruri ocupă și captivează gândurile inimii, și “așa cum un om gândește în inima lui așa este el.” Și din comoara bună a inimii iese rodul.

“VOI SUNTEȚI PRIETENII MEI DACĂ FACEȚI CEEA CE EU VĂ PORUNCESC. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut.”

Ce intimitate și încredere de viață ne sunt descchise. Haideți să descoperim calea către acestea. Depindem în totalitate de El nu doar pentru salvare ci și pentru viața pe care o trăim ca oameni mântuiți; noi Îl iubim pentru că ne-a cucerit afecțiunile inimilor; îl ascultăm, iar El are încredere în noi ca și prieteni, și are așa încredere în noi încât ne comunică gândurile și scopurile Tatălui. “Pentru că Tatăl Îl iubeşte pe Fiul şi Îi arată toate câte face El; (Ioan 5:20) Fiul ne iubește așa cum ne-a iubit Tatăl, și toate lucrurile pe care Le-a auzit de la Tatăl ni le face cunoscut; trebuie să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El și să găsim bucurie deplină în părtășia divină a acestor lucruri. Doar în intimitate de dragoste și încredere rodul este adus la perfecțiune.

Și aici putem să cerem Tatălui ce dorim și El ne va da, pentru că aici este viața lui Hristos reprodusă în noi pe măsură ce umblăm împreună în ascultare de Cuvântul Său și în uniune de viață cu El. Iar marele Lui scop pentru acum va fi împlinit în noi, pentru că întreg efortul viței este să arate, plinătatea și plenitudinea vieții sale în strugurii pe care-i poartă, deci acesta este și scopul Domnului să arate viața Lui în noi, în mult rod.

“Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi şi nu stă pe calea păcătoşilor şi nu se aşază pe scaunul celor batjocoritori; ci plăcerea lui este în legea Domnului şi cugetă la legea Lui zi şi noapte. Şi el este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care îşi dă rodul la timpul lui şi a cărui frunză nu se veştejeşte; şi tot ce face prosperă.”(Ps. 1:1-3).

clickbible.org